

שלמה ארגוב: שגריר ואדם

שלמה אקשטיין

נפגשתי לראשונה עם שלמה ארגוב עוד בתקופה שהוא היה בשגרירות ישראל בושינגטון. אני עבדתי אז בבנק העולמי ככלכלן והיו לנו מפגשים עם צוות של השגרירות במטרה לעדכן את הישראלים בבנק ובקרן המטבע על המתרחש בתחום המדיני.

הקשר ביני לבין שלמה ארגוב התהדק כאשר הוא התמנה להיות שגריר במקסיקו- בתקופה בה שהיתי במדינה זו שבה גדלתי. ייאמר לזכותו של שלמה שהוא התייחס מאד ברצינות לתפקידו כשגריר במקסיקו. המקסיקאים מאד, מאד גאים בארצם ובלאומיות שלהם. לפעמים כשאני רואה מה נעשה אצלנו בארץ, אני קצת מקנא בהם על כך. הוא התייעץ עם כל אותם אנשים, בעיקר ישראלים עם רקע מקסיקאי, שיכלו לעזור לו להבין טוב יותר מה שמניע את המקסיקאים, מה חשוב להם, איך לדבר איתם.

דיפלומטים יודעים היטב שחשוב לא רק לדעת מה להגיד, אלא גם לדעת איך להגיד. שלמה היה רגיש ביותר לנושא הזה ומאד הערצתי אותו בגלל כך. חבל שלא לכל השגרירים שלנו ישנה התחושה הזאת. בפעם הראשונה שנפגשנו עם שלמה במקסיקו, וזה היה באיזה שהוא אירוע רשמי, הוא ניגש אלינו, אל רעייתי ואלי, ואמר לי בספרדית מאד יפה, "סו אמבאסאדור". הוא הציג את עצמו, אני השגריר שלכם ועומד לרשותכם. לא שמעתי הרבה שגרירים פונים בדרך זו אל ישראלים שהם פוגשים, כך שיש מה ללמוד ממנו.

אני אומר לבני המשפחה, תתכבדו בכבוד שאנחנו מכבדים את אביכם. לכבוד הוא לנו, לאוניברסיטה, לכבד אותו וגם להזכיר לטובה את אמכם ז"ל שכה הרבה

תמכה בו. הוא באמת אישיות יוצאת מגדר הרגיל. חבל שלא זכה להמשיך בעבודתו.
אין לי ספק שאם יכול היה להמשיך הוא היה מגיע לתפקידים מאד, מאד בכירים,
כי זה היה אופיו ואלו היו הכישורים שלו. חבל שאנחנו כעם ישראל, אתם כמשפחה
והוא כאדם לא זכו לכך, אבל דרכי הבורא נסתרות הן מאתנו.